

Sygnatura akt VI Ka 655/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **30 października 2020** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Grażyna Tokarczyk

Sędziowie Arkadiusz Łata

Marcin Mierz

Protokolant Aleksandra Studniarz

przy udziale Annie Arabskiej Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Z.

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2020 r.

sprawy **L. S. syna H. i M.**

ur. (...) w Z.

oskarżonego z art. 177§2 kk w zw. z art. 178§1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżyciela publicznego i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 22 czerwca 2020 r. sygnatura akt II K 797/18

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 624 §1 kpk i art. 636 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego w części na niego przypadającej, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 655/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Zabrzu z 22 czerwca 2020 r. sygn. II K 797/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.1.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

**Ustalenie faktów w związku z dowodami
przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów	

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Prokurator zarzucił:</p> <p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przypisanie oskarżonemu Ł. S. winy za popełniony czyn, a to poprzez uznanie, iż zachowanie oskarżonego na drodze było prawidłowe i nie naruszył on nawet nieumyślnie żadnej z zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a nadto błędne uznanie przez Sąd, iż zachowanie oskarżonego nie stworzyło zagrożenia w ruchu i nie przyczyniło się w żaden sposób do zaistnienia wypadku drogowego będącego przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie, podczas gdy prawidłowo oceniony materiał dowodowy w szczególności w postaci opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i zeznań świadków prowadzi do wniosku, iż oskarżony dopuścił się czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (wyrok SN z 3.10.2014 r. sygn. SNO 46/14, LEX nr 1514772).</p> <p>Wskazany zarzut jest bezzasadny, a w istocie rozwinięty został w zarzutach skierowanych do oceny dowodów, w którym to zakresie również apelującemu nie można dać racji, skoro swe twierdzenia sprowadza nawet nie tyle do polemiki z ocenami i ustaleniami Sądu I instancji, co do forsowania tezy o konieczności dokonania ustaleń w oparciu o opinię biegłego M. K..</p>	
<p>Wniosek</p>	

<p>uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd I instancji przeprowadził w sprawie pełne postępowanie, zgromadzone dowody poddając ocenie zgodnej z zasadami wiedzy, logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, stanowisko swe przedstawił w wyczerpujących pisemnych motywach sporządzonych w formie prawem przewidzianej, wyprowadził trafne wnioski co do winy oraz zastosował prawidłową subsumpcję zachowania oskarżonego. Brak okoliczności, o których mowa w art. 437 § 2 zd. 2 kpk i art. 439 kpk.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Prokurator zarzucił: obrazę przepisów prawa procesowego , mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz 410 k.p.k. , polegającą na pominięciu okoliczności obciążających Ł. S., przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów, poprzez wnioskowanie wbrew regułom prawidłowego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego oraz bezpodstawne odrzucenie z opinii M. K. okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego i wyciągnięcie błędnych wniosków z opinii biegłego T. M. oraz D. B. poprzez skupienie się tylko na odpowiedzialności prowadzącego samochód V. (...)</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>za spowodowanie zdarzenia i całkowite pominięcie okoliczności obciążających oskarżonego, co miało wpływ na treść orzeczenia i w konsekwencji doprowadziło do skazania oskarżonego Ł. S. wyłącznie za znajdowanie się pod wpływem środków odurzających</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut wynika z życzeniowego postrzegania rzeczywistości i nawet w uzasadnieniu środka odwoławczego trudno doszukać się argumentacji, która miałaby wspierać zasadność oparcia się o opinię M. K.. Wydaje się wręcz, że skarżący nie rozumie ani tej opinii, ani kolejnych. Zapomina też, że ocenie podlega opinia, a skoro w tej zawarte są wadliwe twierdzenia, nie dające się obronić ani materiałem dowodowym, a to śladami na miejscu zdarzenia, ani nie znajdującą wsparcia w przepisach prawa, to wnioski takiej również nie mogą być zaakceptowane. Nijak nie potrafi skarżący wykazać w jaki sposób z przepisu art. 24 ust 9 ustawy prawo o ruchu drogowym wyprowadzić zakaz wyprzedzania na skrzyżowaniu, skoro norma ta stanowi: „9. Dopuszcza się wyprzedzanie w miejscu, o którym mowa w ust. 7 pkt 3, pojazdu sygnalizującego zamiar skręcenia, pod warunkiem że kierujący nie wjeżdża na część jezdni przeznaczoną do ruchu w kierunku przeciwnym.” Zaś wspomniany ust. 7 pkt 3: „7. Zabrania się wyprzedzania pojazdu silnikowego jadącego po jezdni: 3) na skrzyżowaniu, z wyjątkiem skrzyżowania o ruchu okrężnym lub</p>		

na którym ruch jest kierowany.”
Żadna znana wykładania nie może prowadzić do wniosku, że jasna treść ustawy winna być dekodowana, jako zawierająca twierdzenie przeciwne, jak życzyłby sobie prokurator za biegłym M. K.. Kwestie możliwości dostrzeżenia samochodu przez oskarżonego również miał na uwadze Sąd, jak i biegli, których opinie wymagały pozytywnej oceny, a co zlekceważył biegły forsowany przez apelującego. Najważniejsze jest jednak to, że owej opinii nie można było ocenić pozytywnie tak ze względu na jej sprzeczność z prawem, ale i z błędnych założeń i ustaleń dotyczących prędkości, które w rażący sposób odbiegały od pozostałych opinii wspartych na śladach pozostawionych na miejscu zdarzenia. W takiej sytuacji, przy ustaleniu odległości z jakiej każdy uczestnik ruchu miał możliwość dostrzeżenia drugiego, a nade wszystko tego, że to na A. C. ciążył obowiązek ustąpienia pierwszeństwa przejazdu oskarżonemu, po jego stronie nie można było spodziewać się i wymagać powstrzymania się od jazdy drogą, na której przysługiwało mu pierwszeństwo, a w czasie umożliwiającym dostrzeżenie, nie zauważył oznak wskazujących, że A. C. zlekceważył tak kardynalną zasadę ruchu drogowego. Innymi słowy nie było powodów, aby oskarżony miał obowiązek zastosowania zasady ograniczonego zaufania. Żenującym jest w tej sytuacji bezrefleksyjne forsowanie opinii M. K., przy braku nawet próby odniesienia jej twierdzeń do powszechnie obowiązujących norm prawnych oraz opinii pozostałych biegłych. O braku rzetelności przekonuje też treść zarzutu, gdy apelujący wskazuje na opinię D. B., a taka osoba opinii nie wydawała,

ani w ramach instytucji do tego powołanej nie uczestniczyła w jej sporządzeniu. W uzasadnieniu apelacji pojawiła się też teza o nie uwzględnieniu przez biegłych stanu oskarżonego. Wypada przypomnieć utrwalone stanowisko orzecznictwa. Stan nietrzeźwości kierującego pojazdem tylko wtedy może prowadzić do przypisania mu zawinienia w spowodowaniu wypadku drogowego, jeżeli pozostaje w związku przyczynowym z tym wypadkiem i tym samym z jego skutkiem (WPP 1999/3-4/123). Potrzeba ustalenia związku przyczynowego między stanem nietrzeźwości a zaistnieniem wypadku drogowego może zachodzić jedynie wtedy, kiedy zebrane dowody nie ujawniają innego - poza prowadzeniem pojazdu w tym stanie - naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym (LEX nr 56860, Prok.i Pr.-wkl. 2003/3/5). Te stanowiska są oczywiście aktualne również dla stanu pod wpływem środka odurzającego. Nawet biegły M. K. takiego związku nie wykazał, co więcej w czasie bezpośrednio poprzedzającym zdarzenia oraz w jego trakcie nie ujawniono żadnego zachowania związanego ze stanem pod wpływem środka odurzającego, a rzutującego na zaistnienie i przebieg wypadku.

Wniosek

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd I instancji przeprowadził w sprawie pełne postępowanie, zgromadzone dowody poddając ocenie zgodnej z zasadami wiedzy, logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, stanowisko swe przedstawił w wyczerpujących pisemnych motywach sporządzonych w formie prawem przewidzianej, wyprowadził trafne wnioski co do winy oraz zastosował prawidłową subsumpcję zachowania oskarżonego. Brak okoliczności, o których mowa w art. 437 § 2 zd. 2 kpk i art. 439 kpk.</p>		
<p>3.3.</p>	<p>Prokurator zarzucił: obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia , a mianowicie art. 167 k.p.k. i art. 366 §1 k.p.k. polegającą na zaniechaniu dokonania czynności, które mogłyby doprowadzić do ostatecznego wyjaśnienia okoliczności sprawy</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut nie znajduje żadnego rozwinięcia w uzasadnieniu apelacji, a przypomnieć trzeba, że obowiązujące w procesie karnym domniemanie niewinności obalać ma oskarżyciel, udowadniając oskarżonemu winę. Sąd, zatem nie ma żadnego obowiązku poszukiwania z urzędu dowodów wspierających oskarżenie, gdy te dostarczone przez oskarżyciela do skazania nie wystarczą, a</p>		

on sam do ich uzupełnienia nie dąży. Podzielić też wypada stanowisko Sądu Apelacyjnego w Katowicach, który w wyroku z dnia 4.04.2002 roku sygn. II AKa 95/02 wskazał, że ze stwierdzeniem uchybień podniesionych w środku odwoławczym w rozumieniu przepisu art. 434 § 1 kpk, stanowiących wyraz niezadowolenia prokuratora lub pełnomocnika z zaskarżonego orzeczenia mamy do czynienia wówczas, gdy uchybienia te zostaną *ekspressis verbis* skonkretyzowane w formie pisemnej tak w zarzucie, jak i w części motywacyjnej skargi odwoławczej. Pojęcia uchybień podniesionych w środku odwoławczym w rozumieniu art. 434 § 1 kpk nie sposób natomiast utożsamiać z ogólnie sformułowanym zarzutem stanowiącym podstawę apelacji bez precyzyjnego wyeksponowania ich w całym środku odwoławczym (OSA 2003/12/120).

Wreszcie przypomnieć trzeba też, że zgodnie z art. 434 kpk sąd odwoławczy może orzec na niekorzyść oskarżonego jedynie wtedy, gdy wniesiono na jego niekorzyść środek odwoławczy, oraz w granicach zaskarżenia, chyba że ustawa nakazuje wydanie orzeczenia niezależnie od granic zaskarżenia, oraz w razie stwierdzenia uchybień podniesionych w środku odwoławczym, chyba że środek odwoławczy nie pochodzi od oskarżyciela publicznego lub pełnomocnika i nie podniesiono w nim zarzutów albo ustawa nakazuje wydanie orzeczenia niezależnie od podniesionych zarzutów. Owszem wedle art. 440 kpk jeżeli utrzymanie orzeczenia w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe, podlega ono niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów zmianie

na korzyść oskarżonego albo w sytuacji określonej w art. 437 § 2 zdanie drugie uchyleniu. Powyższe oznacza, że po pierwsze przy środku odwoławczym wniesionym na niekorzyść oskarżonego przez profesjonalny podmiot sąd odwoławczy nie może orzekać poza granicami zarzutów, a tym samym doszukiwać się twierdzeń, które wsparłyby apelację, po drugie o ile dostrzeże rażącą niesprawiedliwość wyroku, może ten uchylić i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania umożliwiając orzeczenie na niekorzyść poza zakresem zarzutów, ale tylko wtedy, gdy zachodzi potrzeba przeprowadzenia przewodu w całości, albo gdy zachodzą bezwzględne przyczyny odwoławcze. W niniejszej sprawie nie zachodzą takowe, a i nie ma potrzeby przeprowadzenia przewodu na nowo w całości. Przede wszystkim jednak skarżący nie wykazał żadnych okoliczności, które miałyby świadczyć o rażącej niesprawiedliwości wyroku. Takimi nie są nawet podniesione dopiero na rozprawie apelacyjnej twierdzenia o potrzebie badania przesłanek z art. 160 kk, tu prokurator nie wskazał nawet w czym upatruje tego, nadal domagając się uchylecia wyroku wbrew art. 437 § 2 zd. 2 kpk.

Wniosek

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Sąd I instancji przeprowadził w sprawie pełne postępowanie, zgromadzone dowody poddając ocenie zgodnej z zasadami wiedzy, logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, stanowisko swe przedstawił w wyczerpujących pisemnych motywach sporządzonych w formie prawem przewidzianej, wyprowadził trafne wnioski co do winy oraz zastosował prawidłową subsumpcję zachowania oskarżonego. Brak okoliczności, o których mowa w art. 437 § 2 zd. 2 kpk i art. 439 kpk.</p>		
<p>3.4.</p>	<p>Prokurator zarzucił: obrazę przepisów prawa procesowego, a to art. 201 k.p.k. polegającą na nie uznaniu wniosków opinii biegłego M. K. i uwzględnieniu tylko wniosków wysnutych w opinii biegłego T. M. oraz biegłego D. B., bezpodstawnym zdyskwalifikowaniu wniosków opinii biegłego M. K. oraz nie uzyskaniu opinii innego biegłego, co miało wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia i skutkowało skazaniem oskarżonego Ł. S. wyłącznie za znajdowanie się pod wpływem środków odurzających</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut byłby skuteczny wyłącznie, gdyby pomiędzy wydanymi w sprawie opiniami zachodziły sprzeczności nakazujące ich weryfikacje, ale nie wtedy, gdy wnioski jednej z opinii są sprzeczne z powszechnie obowiązującymi zasadami prawa, bądź wynikają z uchylecia się</p>		

przez biegłego z dokonania ustaleń z wykorzystaniem wiadomości specjalnych. O dowolnym pojmowaniu przez biegłego M. K. przepisów ustawy prawo o ruchu drogowym wypowiedział się Sąd Rejonowy oraz omówiono je powyżej, dodatkowo przypomnieć wypada, że gdy chodzi o ustalenie prędkości poruszania ustalonej przez tego biegłego, ten podjął się jej ustalenia w oparciu o osobowe źródła dowodowe wartościując je kryteriami wiarygodności, co pozostaje wyłączną kompetencją sądu. Pochopnie też ten biegły szacował prędkość wedle relacji świadków obserwujących ruch oskarżonego na odcinku istotnie poprzedzającym miejsce zdarzenia, dlatego nawet zgodzenie się, że wcześniej wyprzedzał pojazdy jadące z prędkością 50 km/h, nie może prowadzić do wniosku, że z taką jak wówczas prędkością jechał bezpośrednio przed wypadkiem, co mieli w polu widzenia pozostali biegli. Zatem nie można było w tym zakresie wniosków opinii biegłego M. K. w odniesieniu do pozostałych opinii zestawiać, jako będących wyrazem sprzeczności wymagającej wyjaśnienia kolejną opinią. Zresztą dążenie oskarżyciela publicznego wydaje się, że zmierzało do uzyskania opinii jego satysfakcjonującej, a nie wyjaśnienia okoliczności sprawy, przy szczególnej wręcz ochronie A. C..

Wniosek

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd I instancji przeprowadził w sprawie pełne postępowanie, zgromadzone dowody poddając ocenie zgodnej z zasadami wiedzy, logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, stanowisko swe przedstawił w wyczerpujących pisemnych motywach sporządzonych w formie prawem przewidzianej, wyprowadził trafne wnioski co do winy oraz zastosował prawidłową subsumpcję zachowania oskarżonego. Brak okoliczności, o których mowa w art. 437 § 2 zd. 2 kpk i art. 439 kpk.</p>		
<p>3-5.</p>	<p>obrońca zarzucił obrazę przepisów postępowania, sprowadzającą się do nie wyjaśnienia istotnych okoliczności wiążących się z końcowym ustaleniem, że oskarżony w trakcie wypadku, w dniu 28 maja 2017 r znajdował się pod wpływem środków odurzających, podczas gdy zdaniem oskarżonego, nie znajdował się on w tym czasie pod takim wpływem działania takich środków</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Lakoniczność zarzutu oraz brak rzeczowego odniesienia się do szczegółowych i pełnych rozważań Sądu Rejonowego w tej kwestii, przez pryzmat przeprowadzonych dowodów, ich oceny wskazuje, że wywiedziony środek odwoławczy jest wyłącznie polemiką z ustaleniami Sądu meriti. Uzasadnienie tej apelacji więcej miejsca poświęca kwestionowaniu</p>		

sprawstwa wypadku drogowego i historycznym postawom procesowym, niż dokonanym ustaleniom, a te należy w pełni zaaprobować. Słusznie Sąd wskazał, że nie sposób uwierzyć, aby stwierdzony we krwi oskarżonego poziom środków odurzających (nie jednego przecież) przeczy przypadkowości, jaką chciał oskarżony wykazywać twierdząc, że jedynie był w pomieszczeniu, gdzie inne osoby paliły marihuanę, czy nawet późniejszemu twierdzeniu o niewielkim użyciu tego środka. Przecież ujawniono benzoylecgonine w stężeniu nie mniejszym niż 34,6 ng/ml, delta - 9 - tetrahydrokannabinolu w stężeniu nie mniejszym niż 3,1 ng/ml, co wskazuje nie tylko na użycie marihuany, ale i kokainy, a ustalone stężenia przekonują o stanie pod wpływem, a nie wyłącznie po użyciu, choć ten na sam przebieg wypadku nie wpływał. Gdy chodzi o okres orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, to oczywistym jest, że ten wyznacza treść wyroku, nie zaś uzasadnienia.

Wniosek

uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuczonego mu czynu względnie o uchylenie skazującego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zabrzu.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Sąd I instancji przeprowadził w sprawie pełne postępowanie, zgromadzone dowody poddając

ocenie zgodnej z zasadami wiedzy, logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, stanowisko swe przedstawił w wyczerpujących pisemnych motywach sporządzonych w formie prawem przewidzianej, wyprowadził trafne wnioski co do winy oraz zastosował prawidłową subsumpcję zachowania oskarżonego. Brak okoliczności, o których mowa w art. 437 § 2 zd. 2 kpk i art. 439 kpk.

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
4.1.	
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Skazanie za przestępstwo z art. 178a § 1 kk, wymiar kary, zastosowanie środka probacyjnego i orzeczenie środków karnych.	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
Sąd I instancji przeprowadził w sprawie pełne postępowanie, zgromadzone dowody poddając ocenie zgodnej z zasadami wiedzy, logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, stanowisko swe przedstawił w wyczerpujących pisemnych motywach sporządzonych w formie prawem przewidzianej, wyprowadził trafne wnioski co do winy oraz zastosował prawidłową subsumpcję zachowania oskarżonego. Brak okoliczności, o których mowa w art. 437 § 2 zd. 2 kpk i art. 439 kpk. Apelujący nie przedstawili przekonujących	

racji wskazujących na błędność ocen, ustaleń lub oceny zachowania oskarżonego.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

1.1.8. <i>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</i>		
1.10. <i>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</i>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	Wobec wywiedzenia apelacji przez strony przeciwne i ich nieuwzględnienia koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w zakresie wydatków obciążają obu apelujących, a nadto w części opłaty, co do zasady oskarżonego. To zatem oskarżony i Skarb Państwa winni ponieść przypadające na nich koszty. Uwzględniając charakter postępowania oraz zakres wywiedzionych apelacji celowym na zasadach słuszności było zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego w części na niego przypadającej, a tym samym w całości obciążenie nimi Skarbu Państwa.

PODPIS

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	prokurator	
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo	skazanie za przestępstwo z art. 178a § 1 kk

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie za przestępstwo z art. 178a § 1 kk	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana